

Opinie

Neokatechumenale gemeenschap

Zaterdag in de zomer. Of ik niet vanavond om negen uur de Mis kan komen doen in Chiesa Nuova? "Die is toch bij uw huis in de buurt? We hebben geen priester."

De viering blijkt gehouden in een statige zaal met portretten van purperdragers in het grote complex van San Filippo Neri. In het midden een grote rechthoekige tafel met linnen tot op de grond - aan het ene hoofdeinde een zevenarmige kandelaar die met de offerande zal worden ontstoken, aan het andere hoofdeinde ruimte voor schaal en bokaal. Daarachter een lezenaar, bedekt met gebedskleed van de joden, gevolgd door een verhoging, bezet met zetel voor de celebrant. Langs de lengteranden van het tafellaken frisse rozen, in meer kleuren daarop gedrapeerd. Rondom weggooistoelen, gebruikelijke ontsiering ook van Romeinse basilieken.

Ik begin alvast te bidden uit vrees in een sekteval te zijn geraakt. "Hebt u nooit een dienst voor een neokatechumenale gemeenschap geleid?", vraagt de vrouw die de ochtendbelster blijkt. Ik beken van niet. "Eén keer", bid ik verder, "maar liever niet vaker" en ik bekleed mij met klaar hangende albe, stoel en kazuifel om af te wachten, gezeten ter zijde op zelfde ontsierstoel.

Een veertiental gelovigen van elke leeftijd schuift de zaal binnen. Gitaren worden gestemd en onderrichting aan mij goedmoedig gegeven. De priester presideert de liturgie zonder voorzitter te zijn. "Maar ik ken de dagelijkse teksten in het Italiaans niet alle uit het hoofd", sputter ik. "Verwacht u van mij geen homilie", zeg ik de man die de baas blijkt. "Alleen uitnodiging tot overweging na het Evangelie en het door ons gesprokene samenbundelen." - "Geen Gloria?" "Neen, het is de tijd door het jaar." - "U moet voor de communie rondgaan: u neemt zelf als laatste en geeft dan aan dat wij allen gelijk het geconsacreerde brood nuttigen." "En de geconsacreerde wijn?" - "Die kunt u zelf als eerste drinken en dan daarmee bij ons allen rondgaan." Waarom voorschriften mij opgelegd die niet overeenkomen met de liturgie van de Kerk? Maar ik zwijg.

De gelovigen zijn volledig eerbiedig. Dat wel. De drie lezingen worden afzonderlijk met omhaal van woorden telkens door een andere aanwezige ingeleid. Voorts lang zwatelen na het Evangelie en nog langer zwatelen in de voorbeden. "Aansluitend wensen we elkaar dan de vrede als afsluiting van de Woorddienst." Dat blijkt even uitvoerig als tijd nemend. De Tafeldienst geschiedt *Deo gratias* tamelijk gewoon. Na anderhalf uur is het gedaan. Kringdansen rond de tafel besluit de avond. Mij worden een paar bloemen overgereikt. Schielijk poog ik weg te komen. Ingehaald evenwel volgt de gevreesde vraag nog eens terug te komen.

Antoine Bodar